

Tilfælde give den fornærmede Egtefælle den Satisfaction, at det skal være afhængigt af hans eller hendes Beslutning, om offentlig Tiltale skal finde Sted, men, dersom Staten overhovedet mener, at dette er en Sag, som ikke vedrører den, skal den heller ikke indlade sig paa at instituere offentlig Tiltale efter den Privates Begjæring. Een af Delene maa vælges; Staten skal enten sige: Jeg bryder mig ikke om Forholdet; jeg overlader det til de Private og til privat Forsøgning, eller: Det er i og for sig en offentlig Forbrydelse, der altsaa skal paatales af det Offentlige, men af Hensyn til den fornærmede Egtefælles særlige Ret indvilger jeg i at lade Paatale bortfalde, naar den fornærmede Egtefælle begjærer det. Ligesom det altsaa forekommer mig, at det ikke er principrigtigt at stille Sagen paa den Maade, som vedtaget forrige Gang, saaledes forekommer det mig ogsaa, at man derved stiller den fornærmede Egtefælle paa en uheldig Maade. Det er formegget at forlange, at denne skal træde frem og forlange offentlig Paatale, og man kan derfor forudsæe, at Resultatet vil blive, at den fornærmede Egtefælle saa godt som aldrig vil gjøre noget Saadant. Det behøver ikke yderligere at udvisses, at den fornærmede Egtefælle ved at gjøre et saadant Skridt ikke blot vil fremkalde Forargelse for sit eget Bedkommende, men tillige siden vil udsætte sig for yderligere Fornærmelse af den anden Egtefælle. Derimod forekommer det mig naturligt, jeg kan sige smukt, at Staten giver den fornærmede Egtefælles Forbøn den Indskydelse til Gunst for Fornærmeren, at Sagen falder bort imod den, der har krænkert Egteskabets Hellighed. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm) hentydede til, at man dog ikke vilde undgaae Scandale ved at stille Sagen saaledes, som foreslået under Nr. 19, troer jeg, at han har Ret, thi han maa vel lægge Mærke til, at der staaer ikke blot, at Straf, men ogsaa at Tiltale kan bortfalde; det er med andre Ord lagt i den Forurettedes Haand ved sin Forbøn ganske at nedslaae enhver Forsøgning af Sagen og enhver Straf. Der er til dette Forslag under Nr. 19 stillet et Underændringsforslag af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad),

hvilket gaaer ud paa at rette de to sidste Ord i Endringsforslaget: „derom andrager“ til: „begjærer det“. Jeg antager, at det er Hensigten med dette Underændringsforslag at gjøre det tydeligt, hvad forresten aabenbart ligger i Forslaget under Nr. 19, at der ikke udfordres noget formelt Andragende fra den Forurettedes Side, som kunde bevilges eller aflaaes, men at en blot Begjæring er Nok for, at Tiltale eller Straf uden videre maa bortfalde. Naar der i Endringsforslaget er brugt Ordene: „derom andrager“, er det, fordi det er i Overeensstemmelse baade med det oprindelige Udcast og med andre tilsvarende Bestemmelser i Udcastet; men, troer man, at disse Ord: „begjærer det“ stille Sagen tydeligere end Ordene: „derom andrager“, kan jeg for mit Bedkommende ikke have Noget imod, at man vedtager det. Det forekommer mig imidlertid, at dette Underændringsforslag stiller det udenfor al Tvivl, at Meningen er den, at man lægger det ganske og aldeles i den Forurettedes Haand, om Sagen skal forfølges eller ikke. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 16, om Indførelse af en ny § 97, skal jeg tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jeg ganske vist erkjender, at der i Forslaget, som det nu foreligger, er afhjulpet en væsentlig Deel af de Mangler, som med Høie bleve gjorte gjældende mod det Forslag i samme Retning, der forelaa til anden Behandling, men som da blev forkastet. Det er ganske vist, at man nu ikke har indskrænket sig alene til den lovgivende Forsamling, men har medtaget Statsraadet, Rigsretten og Højesteret, og at i det Hele taget Paragraphen er stillet paa den rette Maade til de øvrige Paragrapher af dette Affnit. Ikke desto mindre vilde jeg dog ansee det for at være det Naturligste, om man ikke vedtog dette Forslag, thi jeg har fremdeles den Mening, at Folkerepresentationen skal være saa stærk, at den ikke paa nogen Maade skal kræve Bestyttelse imod Forhaanelser eller Fornærmelser; den skal være hævet over Sligt. Ganste anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til egentlig voldelige Angreb eller deslige; derimod maa der, om ikke for Andet, saa forbi Grundloven fordrer det, gives Bestyttelse, men, som sagt, over Forhaanelser skal Representationen være